

En Rodfærdig Synderindes,
ved Navn Dordthea Rigmundsdatter
veemodige Klage = Sang
over Hendes Børne = Fødselen
i Dølsmaal, og Drab paa
treende af dem..., hvorfor
hun er tildømt at hals=
lægges...

Trouliem 1777.

V box 33:988

846 012709

(Brynnelsdatter, Dorothea)
En

Bodsfærdig Synderinde,

ved Navn

Dorothea Brynnelsdatter,

veemodige

Klage-Sang

over

Hendes Borne-Godseker i Dols-
maal, og Drab paa trende af dem,
det hun har begaaet i ugift Stand,
hvorfors hun er til dømt at halsbugges
med Dre, Hovedet at sættes paa Stage,
men Kroppen at nedlægges i Jorden,
hvilket skal skee paa Roebergs-Hougen
fiøst i Maji-Maaned 1777. med vi-
dere, som Wiisen ommælder.

Forfatter under den Melodie:

O kiære Siæl! frygt aldrig meer, ic.

Gronhiem, trykt Aar 1777.

V. box 33:988

I.

- S**rad nytter vel et dydigt Navn?
Naar Dyd en har i Hiertet Havn
Hos den, som samme bærer?
Jeg og et ædelt Navn jo bær;
Hvis Udtro: en Guds Gave er;
Men Synd og Last disværre!
Mon i mit Herte være.
2. Ifra min Ungdoms spæde Aar,
Jeg Synd og Dndskab kun attraaer,
Som ulmet i mit Herte.
Da jeg blev noget ældere,
Jeg valgte mig en Kiæreste,
Med ham Utugt bedriver,
Til Daarskab mig hengiver.
3. Jeg under Navn af Kiærlighed,
Heel skammelige foer afsted,
Da jeg besvangret bliver;
Min Kiæreste en vide fik,
At jeg med noget Foster gif,
Jeg det i Fødslen dræber,
Dg det at skiule stræber.

4. Dog

4. Dog ikke nok med denne Synd,
Jeg sølet mig i Lasters Dynd
Paa nyt igjen, disværre!
Jeg atter blev frugtsummelig,
Dg jeg var saa ugudelig,
Jeg og det Foster dræber,
Alf Beyen det henflæber.
5. Men endnu blev det ikke nok,
Thi Lasterne i tusind Skok
Mit Herte har indtaget.
Det trede Foster jeg ogsaa
Lod samme Uheld overgaae,
Dg ingen kunde mærke
Til mine Dndskabs Værke.
6. Jeg alle Tre henhiemmede,
Saa ingen det fornemmede,
Udi en liden Kiste.
I nogle Klude blev de soebt,
De saae vel Lys, men blev ey døbt;
De hastig kom af Dage,
Som jeg nu maae beklage.
7. Jeg endnu udi ugift Stand
Mit fjerde Gang besvangret fand,
Men dermed foer jeg ilde,
Jeg det nedgrov i Kirkegaard,
Dg ingen det at vide saær.
Mit Liv jeg saa fremdrager
I mange Aar og Dager,
8. Jeg

8. Jeg bar mig ad saa listelig,
Min Kiærest tænkte mindst om mig,
At jeg fir' Børn har eyet. —
Nu lavet sig og Skiebuen saa,
Vi skulde Egetskab indgaae;
Paa een Gaard har vi tienet,
Til eet vi blev foreenet.
9. Men da jeg kom i Egetstand,
Dg han nu blev min Egetemand,
En Sen jeg ogsaa foder,
Som endnu lever, GUD free Lov!
Nok! fire før blev Dødens Rob;
De tre ved mordisk Hænder,
Det fjerde Lys en Kiænder.
10. Bort Egetskab fornøielig
I mange Aar fremvüiste sig,
Jeg tænkte ey paa Fare;
Tre Jostre laae i Kisten gienit,
Min Synd og Daarlighed var glemt,
Dog vil GUD den ey glemme,
Det kan jeg nu fornemme.
11. I Fjor det engang hændte sig,
Da jeg til Kirken skyndte mig,
At en nyegjærrig Qvinde,
Som den Tid eene hiemme var,
At hun just Kisten aabnet har,
Dg saaer da strax at finde,
Hvad Kisten havde inde.

12. Hun hen til Ørigheden gaaer,
Som strax, da den det vide saaer,
Sig hastigen indfinder.
Jeg laae den Tid alt i min Sæng,
Jeg syntes, at man var for streng,
Da man min Kiste tager,
Dg flux derudi rager.
13. Her blev min' Synder aabenbar,
Mit nyttet intet mit Forsvar,
Min Kiste de borttager;
Jeg blev strax giort til Arrestant,
Dg jeg mig ingen Udflugt fandt,
Jeg mig flux overgiver,
Dg da ved Sandhed bliver.
14. Den Tid min Mand ey hiemme var,
Han ud paa Havet været har,
Men kom hjem i det samme;
Da Fængsels Baand blev paa ham lagt,
Vi begge blev til Byen bragt,
Endskjønt han var uskyldig,
Blev det ey agtet gyldig.
15. Jeg reent min Synd bekiendede,
Min Mand jeg dog undskyldede:
Han aldrig havde videt
Det mindste af min Ondskabs Fund,
Det jeg til Dødens sidste Stund
Frivilligen erkiender. —
Med os man ogsaa sender

16. Den Kiste, hvori Børnen' laae,
I Ironhiem mange samme saae;
Derefter den tilbage
Blev skicket til mit Hiemmestæd,
Hvorefter de da jordnet blev,
Og Kirkegaard fik nyde. —
Nu maae jeg vist fortryde:
17. At jeg var saa ugudelig,
Tre Sønner har saa ynkelig
Paa Morderviis omkommet:
Jeg udi deres Fødsels-Stund
Min Haand har lagt paa deres Mund,
Og skildte dem ved Livet,
Som GUD dem dog har givet.
18. At vee mig! hvor skal jeg nu hen?
For mig tilluft er Himmelen,
Men Helvede staaer aabet
For mig med Jammer, Angst og Bæ,
Med ævig Aands Fortærelse,
Og Afsgrunds Svovel-Lue.
At! hvor maae jeg mig grue.
19. Den Straf, som jeg her lide skal,
Kan intet lignes mod den Dval,
Jeg hisset burde lide
For alt mit mordist Dæmle-Spind,
Da jeg var her saa syndig blind,
Og dræber trende Poder,
O! en elændig Moder.

20. Nu jeg for Dren knæle maae,
Mit Hoved skal paa Stage staae
Til Barsels-Tegn for andre,
Dog Kroppen lægges ned i Jord,
Jeg for min Synd og trende Mord,
En mindre Straf kan vente,
Jeg større den fortiente.
21. Men dette dog fornøyer mig:
Min Mand han blev erklæret frie
For Dødens Straf at lide.
Jeg med min Dom fornøyet er,
Til Døden jeg nu længes her,
Jeg haver Tilflugt fundet
I Jesu Saar og Bunder.
22. Jeg har, som den forlaarne Søn,
Vendt om igien, med Graad og Bon,
Til Naadens Fader hastet,
Min Synder, der var rød som Blod,
For Christi Død og Bærdskyd god,
Afstoet er og tvættet,
Og Naade-Pagt oprettet.
23. Betskue nu, kiære Menneſte!
Beviis i mig ynkværdigste
Og grove Synderinde,
Hvad Synd og Satan kan formaae,
Naar at de Rum i Hiertet faae,
Vi Synd til Synden lægger,
Og GUD til Havn opægger.

